

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat
wekelijks foyerblaadje nr 37 2020
Zondag 13 september

Epistel : Brief van H. Paulus aan de Galaten: 5,25-26; 6,1-10

Evangelie : Lucas, 7, 11-14

Het evangelie van deze zondag verhaalt een van die eenvoudige, maar diep aangrijpende daden van Christus. Christus heeft ook medelijden met onze moeder de H. Kerk die zo dikwijls haar kinderen ziet sterven aan de zonde (gebed en slotgebed)

Uit het Dagmaasaal

Verschijsningen van Onze Lieve Vrouw te Fatima 1917

Wat gebeurde er op 13 september? De kinderen hebben al vele offertjes gebracht. Overal in het land is de onmenselijke behandeling tijdens de ontvoering van de herdertjes bekend geworden. Ontelbaren bewonderen nu de moed van de kleinen die een vreselijke marteldood verkozen boven ongehoorzaamheid aan de Verschijning. Tegen de middag waren er 25 à 30.000 mensen in de Cova da Iria. En dat midden in de oogst !Twaalf uur juist ! het rozenhoedje is nog niet geëindigd en de Dame verschijnt. Jubelkreten stijgen ten hemel en duizenden armen rijzen omhoog. Een lichtende bol komt naar beneden tot boven de eik en verdwijnt. De zon verduistert en een schone witte wolk omhult de boom en de zienertjes. Heel de cova krijgt een gele tint. Dan vallen er een soort sneeuwvlokken of bloemen uit de hemel die zich oplossen voordat ze de grond bereiken. Het is alsof alle engelen bloemen werpen naar hun Koningin. Gans de lucht is één bloem. En deze bloemenregen duurt voort zolang de Verschijning met de kinderen spreekt.

Met moederlijke goedheid zegt Zij: “Onze Lieve Heer is blij met uw offertjes. Maar Hij wil niet dat gij de koord ook ’s nachts draagt. Draagt ze alleen overdag.”

Lucia beveelt verschillende zieken aan. Onze Lieve Vrouw antwoordt: “ Enigen zal Ik genezen, maar niet allen, omdat de Heer geen vertrouwen in hen heeft”.

Lucia vervolgt: “Het volk zou hier een kapel willen.”

De Verschijning keurt het plan goed.

Dan verdwijnt de Verschijning. De zon krijgt haar volle licht terug, de witte wolk verdwijnt, de bloemenregen houdt op. Diep onder de indruk verlaten de duizenden deze gezegende plaats.

Eén van de aanwezigen, de Burggraaf van Montelo schrijft: “ Wat men op die korte tijd voelde kan men niet meer vergeten, maar het is moeilijk weer te geven. Het zicht van die onmetelijke zee van mensen op de knieën, hun onrustige en bezorgde afwachting van hetgeen gaat komen, de godsvrucht waarmee men Maria aanriep, de verheven plechtigheid van het ogenblik: dat alles vormde een bewonderenswaardig en ontroerend schouwspel.

Uit: O .L. Vrouw van Fatima Missionaris van God H. Jongen 1944

De Kruisverheffing – 14 september

De Heilige Kruisverheffing is een feest in de liturgie van de Rooms-Katholieke Kerk en de Orthodoxe Kerk. De liturgische kleur op dit feest is rood. De datum valt bij de katholieke en een deel van de orthodoxe kerken op 14 september en een ander deel van de orthodoxen viert het in lijn met de juliaanse kalender op 27 september. De oorsprong van het jaarlijks feest van de Kruisverheffing gaat terug tot de kerkwijding van de basiliek van het Heilig Graf in Jeruzalem op 13 september 335. Deze kerk werd gebouwd in opdracht van Helena, op de plaats waar - volgens de overlevering - het lichaam van Christus tussen kruisdood en verrijzenis was te rusten gelegd meer bepaald op de plaats van de gevonden grafkelder, achter Golgotha. Tijdens het jaarlijkse kerkwijdingsfeest werd het kruis - waaraan volgens de traditie Jezus geleden had - aan het volk getoond.

Het kruis werd door Helena gedeeld; een deel bleef in Jeruzalem en twee andere delen schonk zij aan Constantinopel en Rome. Vooral vanaf de kruistochten ontstond een onstuitbare verspreiding van kruisreliëken en aansluitend werd het feest van de Kruisverheffing gevierd op de plaatsen waar de reliëken terechtkwamen.

Onze Lieve Vrouw van Smarten - 15 september

Rechtstreeks aansluitend op het feest van de Kruisverheffing is de gedachtenis van Onze-Lieve-Vrouw van Smarten, gewijd aan Haar verdriet en lijden.

De zeven smarten van Onze lieve Vrouw zijn:

- 1.de profetie van Simeon bij de opdracht van het Kind Jezus in de Tempel
- 2.de vlucht van de heilige familie naar Egypte
- 3.het zoeken en terugvinden van Jezus die achterbleef in de Tempel.
- 4.de ontmoeting van Maria met Jezus op de berg Calvarië.
- 5.Maria staat onder het kruis van haar Zoon.
- 6.Maria neemt het dode lichaam van Jezus op haar schoot.
- 7.de graflegging van Jezus dode Lichaam.

De gedachtenis van Onze Lieve Vrouw van Smarten groeide in de middeleeuwen uit tot een kerkelijke feestdag. In de 15de eeuw werd het gevierd in Keulen en Erfurt. De Servieten voerden het vanaf 1667 in als het titelfeest van hun orde.

In 1814 voerde paus Pius VII († 1823) het feest in voor de hele Kerk.

De sluier meer opgelicht 15/07/2020 Deel 2 – Mgr Schneider

De uitspraken van de pausen vóór het Concilie, zelfs in de negentiende en twintigste eeuw, weerspiegelen hun voorgangers en de constante traditie van de Kerk zonder onderbreking. De pausen van de negentiende en twintigste eeuw, dat wil zeggen na de Franse Revolutie, vertegenwoordigen geen “exotische” periode in vergelijking met de tweeduizend jaar van de kerkelijke traditie. Er kon geen breuk in de leer van deze pausen worden vastgesteld ten opzichte van het vorige leergezag. Wat bijvoorbeeld het thema van het sociale koningschap van Christus en de objectieve valsheid van de niet-christelijke godsdiensten betreft, was er geen merkbare breuk te bespeuren tussen de leer van Paus Gregorius XVI tot Pius XII enerzijds en de leer van Paus Gregorius de Grote (6e eeuw) en zijn voorgangers en opvolgers anderzijds. Men kan werkelijk een ononderbroken lijn zien van de tijd van de kerkvaders naar Pius XII, vooral over onderwerpen als het

sociale koningschap van Christus, de godsdienstvrijheid en de oecumene in die zin dat er een natuurlijk recht bestaat, positief door God gewild, om alleen de ene ware godsdienst te beoefenen, namelijk het katholieke geloof.

Voor het Tweede Vaticaans Concilie was het niet nodig om kolossale inspanningen te leveren en uitgebreide studies te presenteren om de perfecte continuïteit van de leer tussen het ene en het andere Concilie, tussen de ene Paus en zijn voorgangers, te bewijzen, aangezien de continuïteit duidelijk was. Het feit dat bijvoorbeeld een "*Nota explicativa praevia*" nodig was voor het document *Lumen Gentium* toont aan dat de tekst van *Lumen Gentium* in n. 22 over het onderwerp van de relatie tussen het pauselijke primaat en de bisschoppelijke collegialiteit dubbelzinnig is. Documenten van het postconciiliaire leergezag die de geloofsleer verduidelijken, zoals de Encyclieken *Mysterium Fidei*, *Humanae Vitae* en de "*Geloofsbelijdenis van het Volk van God*" van Paus Paulus VI, waren van grote waarde en nuttig, maar ze verduidelijken niet de dubbelzinnige uitspraken van het Tweede Vaticaans Concilie die hierboven zijn genoemd.

Misschien dwingt de crisis van vandaag met *Amoris Laetitia* en het document van Abu Dhabi ons om deze overwegingen te verdiepen teneinde enkele van de bovengenoemde verklaringen van het Concilie te verduidelijken of te corrigeren. In de *Summa Theologiae* heeft de heilige Thomas van Aquino altijd bezwaren ("*videtur quod*") en tegenargumenten ("*sed contra*") geopperd. St. Thomas was intellectueel heel eerlijk. Men moet bezwaren toestaan en ze serieus nemen. We moeten zijn methode toepassen op enkele van de controversiële punten in de teksten van et Concilie, waarover al bijna zestig jaar wordt gediscussieerd. De meeste teksten van het Concilie zijn in organische continuïteit met het vorige leergezag. Tot slot moet het pauselijke leergezag op overtuigende wijze de controversiële punten van sommige uitdrukkingen in de teksten van het Concilie verduidelijken. Tot nu toe is dit niet altijd op een intellectueel eerlijke en overtuigende manier gedaan. Als het nodig zou zijn, zou een Paus of een toekomstig Oecumenisch Concilie verklaringen moeten afleggen (een soort "*notae explicativae posterae*") of zelfs amendementen en correcties moeten aanbrengen

op de genoemde controversiële verklaringen, aangezien deze door het Concilie niet als onfeilbare en definitieve leer zijn gepresenteerd, zoals Paus Paulus VI ook heeft verklaard: “Het Concilie vermijdt plechtige dogmatische definities te geven en de onfeilbaarheid van het kerkelijk leergezag te claimen” (Algemene audiëntie, 12 januari 1966).

De geschiedenis zal ons dit nog van een afstand vertellen. We zijn nog maar vijftig jaar verwijderd van het Concilie. Misschien dat we het over nog eens vijftig jaar duidelijker zullen zien. Vanuit het oogpunt van feiten, van de bewijzen en gezien het geheel heeft het Tweede Vaticaans Concilie echter geen echte geestelijke bloei in het leven van de Kerk gebracht. En zelfs als er al problemen waren onder de clerus vóór het Concilie, moeten we om redenen van eerlijkheid en rechtvaardigheid erkennen dat de morele, geestelijke en leerstellige problemen van de clerus vóór het Concilie niet in dezelfde mate en intensiteit aanwezig waren als in de postconciliaire periode tot op heden. Aangezien er al problemen waren vóór het Concilie, had de eerste doelstelling van het Tweede Vaticaans Concilie juist moeten zijn om zo duidelijk mogelijke, zelfs veeleisende, normen en doctrines vast te stellen, vrij van elke dubbelzinnigheid, zoals het geval was met alle hervormingsconcilies uit het verleden. Het plan en de intenties van het Tweede Vaticaans Concilie waren in de eerste plaats pastoraal, maar ondanks het pastorale doel ervan volgden er catastrofale gevolgen, die we vandaag de dag nog steeds kunnen zien. Natuurlijk heeft het Concilie veel mooie en waardevolle teksten geproduceerd. De negatieve gevolgen en de misbruiken die in naam van het Concilie werden begaan, waren echter zo sterk dat ze de bestaande positieve elementen, die er zijn, overschaduwden.

Dit zijn de positieve elementen in Vaticanum II: het was de eerste keer dat een oecumenisch concilie de leken plechtig uitnodigde om hun doopgeloften serieus te nemen om te streven naar heiligheid. Het hoofdstuk in *Lumen Gentium* over leken is mooi en diepzinnig. De gelovigen worden opgeroepen om hun doopsel en vormsel te beleven als moedige getuigen van het geloof in een gesecculariseerde samenleving. Deze oproep was profetisch. Sinds het Concilie is deze oproep aan de leken echter vaak misbruikt door het progressieve establishment in de kerk en door vele functionarissen en bureaucraten

die in kerkelijke kantoren en kanselarijen werkten. Vaak waren de nieuwe leken-bureaucraten (in bepaalde Europese landen) niet zelf getuigen, maar droegen ze bij aan de vernietiging van het geloof in parochie- en diocesane raden en andere officiële comités. Helaas werden deze leken-bureaucraten vaak misleid door geestelijken en bisschoppen.

De postconciliaire periode liet de indruk achter dat een van de belangrijkste vruchten van het Concilie de bureaucratisering was. Deze seculiere bureaucratisering in de decennia sinds het Concilie heeft de geestelijke en bovennatuurlijke ijver in aanzienlijke mate verlamd, en in plaats van de aangekondigde lente kwam er een geestelijke winter. De woorden waarmee Paulus VI na het Concilie de geestelijke gezondheidstoestand van de Kerk eerlijk vaststelde, blijven bekend en onvergetelijk:

“We dachten dat er na het Concilie een dag van zonneschijn zou komen voor de geschiedenis van de Kerk. In plaats daarvan is er een dag van wolken, stormen, duisternis, zoeken en onzekerheid gekomen. We prediken de oecumene en gaan steeds verder weg van anderen. We proberen afgronden te graven in plaats van ze te vullen” (Homilie van 29 juni 1972).

In deze context was het met name aartsbisschop Marcel Lefebvre (hoewel hij niet de enige was die dat deed) die op grote schaal en met een openhartigheid zoals die van sommige grote kerkvaders begon te protesteren tegen de verwatering van het katholieke geloof die zich in de Kerk voltrok, met name de verwatering van het offerkarakter en het verheven karakter van de ritus van de Heilige Mis, die zelfs door de hoge autoriteiten van de Heilige Stoel werd gesteund of in ieder geval getolereerd. In een brief aan paus Johannes Paulus II aan het begin van zijn pontificaat heeft aartsbisschop Lefebvre realistisch en treffend in een korte samenvatting de ware omvang van de crisis in de Kerk beschreven. Men is steeds weer onder de indruk van de duidelijkheid en het profetische karakter van de volgende uitspraken:

“De vloed van nieuwigheden in de Kerk, aanvaard en gepromoot door het episcopaat, een vloed die alles op zijn weg – geloof, moraal, de instellingen van de Kerk – vernietigt, kon de aanwezigheid van verzet niet verdragen. We hadden toen de keuze

om ons te laten meeslepen door de verwoestende stroming en de catastrofe te vergroten, of om ons te verzetten tegen de wind en de golven om ons katholieke geloof en het katholieke priesterschap te beschermen. We konden niet aarzelen. De ruïnes van de kerk nemen toe: Atheïsme, immoraliteit, verlatenheid van de kerken, het verdwijnen van de priester- en religieuze roepingen doen de bisschoppen geleidelijk aan ontwaken” (Brief van 24 december 1978).

We zijn nu getuige van het hoogtepunt van de geestelijke catastrofe in het leven van de Kerk, waar aartsbisschop Lefebvre veertig jaar geleden zo krachtig op wees.

Bij het benaderen van zaken die betrekking hebben op het Tweede Vaticaans Concilie en zijn documenten, is het noodzakelijk om kunstmatige interpretaties en de methode van “de kwadratuur van de cirkel” te vermijden, uiteraard met behoud van het nodige respect en de kerkelijke geest (*sentire cum ecclesia*). Het principe van de “hermeneutiek van de continuïteit” kan niet blindelings worden toegepast om duidelijk bestaande problemen zonder twijfel uit de weg te ruimen of om een beeld van harmonie te creëren, terwijl tegelijkertijd toch de schaduwen van vaagheid in de hermeneutiek van de continuïteit blijven bestaan. Een dergelijke benadering zou inderdaad op kunstmatige en niet overtuigende wijze de boodschap overbrengen dat elk woord van het Tweede Vaticaans Concilie geïnspireerd is door God, onfeilbaar en in volmaakte leerstellige continuïteit met het voorafgaand leergezag. Zo’n methode zou tegen de rede, tegen de bewijzen en tegen de eerlijkheid in gaan en de Kerk niet tot eer strekken, want vroeg of laat (misschien na honderd jaar) zal de waarheid worden verteld zoals ze werkelijk is. Er zijn boeken met gedocumenteerde en verifieerbare bronnen die historisch gezien meer realistische en waarheidsgetrouwe inzichten bieden in de feiten en gevolgen van het Tweede Vaticaans Concilie zelf, de uitwerking van zijn documenten en het proces van interpretatie en toepassing van zijn hervormingen in de afgelopen vijf decennia. Zo kan men bijvoorbeeld de volgende boeken aanbevelen, die met profijt kunnen worden gelezen

Romano Amerio, *Iota Unum: Eine Studie über Veränderungen in der katholischen Kirche im 20. Jahrhundert* (1996);

Roberto de Mattei, *Das Zweite Vatikanische Konzil: Eine bislang ungeschriebene Geschichte* (2010);

Alfonso Gálvez, *Ecclesiastical Winter (Der kirchliche Winter)* (2011).

Deze punten – de universele oproep tot heiligheid, de rol van de leken bij de verdediging van en het getuigen van het geloof, het gezin als huiskerk en het onderricht over Onze Lieve Vrouw – kunnen worden beschouwd als de werkelijk positieve en duurzame bijdragen van het Tweede Vaticaans Concilie.

In de afgelopen 150 jaar is het leergezag zo overladen met een ongezonde papolatrie dat er een sfeer is ontstaan waarin, in plaats van Christus en zijn Mystiek Lichaam, de mannen van de Kerk een centrale rol hebben gekregen, die op zijn beurt weer verborgen is in het antropocentrisme. Volgens de Kerkvaders is de Kerk slechts de maan (*mysterium lunae*) en Christus is de zon. Helaas was het Concilie een vertegenwoordiging van een zeer zeldzaam “Magisteriocentrisme”, aangezien het alle andere Concilies ver overtrof in de enorme hoeveelheid van zijn lange documenten. Het Concilie gaf echter een prachtige beschrijving van wat het leergezag is, een beschrijving die nooit eerder in de geschiedenis van de Kerk was gegeven. Het staat in *Dei Verbum*, nr. 10, geschreven: “*Het leergezag staat niet boven het woord van God, maar dient het.*”

(wordt vervolgd)

*Jezus, ware 't de mens gegeven
enen keer maar in zijn leven
U te bidden, enen keer,
ach, hoe zou hij bidden , Heer !*

Guido Gezelle

Sinds de Advent van 2007 wordt het Heilig Misoffer in onze
Foyerkapel nog enkel gevierd volgens de aloude liturgie:
de Traditionele Latijnse Mis
Maak kennis met deze Heilige Liturgie !

Zondag 13 september is de H. Mis om 11.30u in onze kapel
Zondagen 20 en 27 september is er ook een H. Mis om 11.30u

Omwille van de corona maatregelen is vooraf reserveren wenselijk.

Foyer(HUIZE) Marthe Robin vzw

• Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

• T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foyermartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net

www.facebook.com/huizemartherobin